

Jó éjtszakát

Csillaggal himzett szür, este
leterítve már a gyepre,

telepedjék rá, ki fáradt,
szelek is, mert sokat jártak,

felhők is, mert sokat sirtak,
fák is, mert sok árnyat írtak.

Pihenést a fáradottnak,
akik ma dologba' voltak,

jóéjtszakát jó emberek,
társak, akiket szerettek,

jóéjtszakát városoknak,
ahol gépek zakatoltak,

álmodjatok; búzatáblák,
elsőgyümölcs hozó fácskák.

Csak ti, ott fenn, csillagok,
ébren ti virrasszatok,

és hulljatok sisteregve,
ha akárki settenkedne

megzavarni holnaprejtő
pihenésünk perceit.

El, ti lármás vadlibák,
csitt, tücskök zenéje,

mert új napról álmodik
házam boldog népe.

KISS LAJOS

És összevetve tetteiddel . . .

Már cirmosul az erdő sátra,
s száraz ágak jó nesze van,
és mint szorgos, nagy tük

fokában,
az ökörnál selymes cérnaszála
messze leng a fák gallyába fűzve.
Igy varrja az ég kék, tiszta ingét,
mert az ócskát elnyűtte rég,
felhőfoszlányként levetette.

Egy vén, korhadt tönkön ülve
nézem,

hogyan vetkőzik előttem a tájék.
Nézem, hogy lassan küszik az
árnyék,

s egyre nő az őszi erdőszélen.
S mintha minden arról beszélne,
de főként a szóraváró csend,
hogy az egész táj felőled üzent:
— madárszó és méla tücsökzene.

Rejtve vagy itt, mint jó
nyugalom,
mint a földmély és illata,
és a sok-múltú táj maga,
mint a legszebb vágy, mely
szabadon

téged formál és alakba önt;
ezer ízt és ezer illatot ad
és túloz, hogy te vagy a világ
s vallja, hogy nálad nincsen
külömb.

De félek, hogy a képzeletemmel
és a szívemmel építgetlek.
Várom, hogy egykor majd
fellellek,

és összevetve tetteiddel,
nem leszel kisebb, mint e remény,
nem leszel szürkébb, mint ez a
kép.